

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i oczywistego błędu w ocenie przy kontroli proporcjonalności pomocy do szkody wyrządzonej pandemią COVID-19.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza konkretne postanowienia TFUE i ogólne zasady prawa Unii, które leżały u podstaw liberalizacji unijnego transportu lotniczego od końca lat 1980. (to jest niedyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo istnienia „poważnych trudności” i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, ciężącego na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – BNP Paribas/EBC

(Sprawa T-186/22)

(2022/C 213/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.10 oraz 3.10.1–3.10.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRBNP-7 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i naruszenia art. 266 TFUE. Skarżąca podnosi w tym względzie, że nakładając w ramach zaskarżonej decyzji środek o charakterze ogólnym i oparty na rozumowaniu nieuwzględniającym jej indywidualnej sytuacji ostrożnościowej, EBC przekroczył uprawnienia przyznane mu na mocy rozporządzenia nr 1024/2013⁽¹⁾, sprecyzowane w orzecznictwie Sądu Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady dobrej administracji. Skarżąca uważa, że EBC, nie uwzględniając wszystkich istotnych okoliczności charakteryzujących jej szczególną sytuację, wyciągnął błędne wnioski co do ryzyka ostrożnościowego, jakie miałyby wynikać ze skorzystania z nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty (zwanym dalej „NZZ”) w odniesieniu do jej indywidualnej sytuacji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa poprzez pozbawienie skuteczności (effet utile) przepisów prawa Unii regulujących wykorzystywanie NZZ. Zdaniem skarżącej, okoliczność, że EBC oparł swoją analizę na ogólnych twierdzeniach, mogących prowadzić jedynie do wymogu pełnego odliczenia NNZ od ich pozycji w kapitale podstawowym Tier I, mogłaby prowadzić do pozbawienia skuteczności (effet utile) aktów prawa Unii zezwalających instytucjom kredytowym na korzystanie z NZZ w celu wypełnienia części ich zobowiązań wobec funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz systemów gwarancji depozytów.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że EBC nałożył na skarżącą nieuzasadniony i nieproporcjonalny w stosunku do jej sytuacji ostrożnościowej środek nakładający obowiązek odliczenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287, s. 63).

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – BPCE i in./EBC

(Sprawa T-187/22)

(2022/C 213/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BPCE (Paryż, Francja) oraz 51 pozostałych stron skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.3 oraz 3.3.1–3.3.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRBPC-10 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą cztery zarzuty, które są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-186/22, BNP Paribas/EBC, lub do nich podobne.
